



Emberkísérlet ott fenn, északon

2018 szeptember 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Svédország szisztematikusan építette ki sajátos állameszményét, kilúgozva a nemzet fogalmát.

Fenyőerdők, amíg a szem ellát. Ott susognak mindenhol, méregzöldek, egészségesek, az utak készségesen megbújnak a fák tövében, hogy átsuhanhasson rajtuk a Volvo, amelyben valószínűtlenül széke apuka utazik modellszépséggel feleségével s két kicsattanóan egészséges, mosolygós gyermekével, környezettudatosan, befogadóan. Ez az a kép, amely bevillan az embernek, ha Svédország nevét meghallja.

Eszébe jut még számos svéd dolog, például a zászló kék-sárga színeivel, arról az IKEA, a kulturális exportcikkek, a zene, a film, az irodalom, no és Nils Holgersson. Egy nagy és szépséges csomag, amelyre rá van írva az a szó, hogy Svédország. Nagyjából annyira helytálló a kép, mint amikor Magyarországot egy erős paprika, egy butykos pálinka, egy helyre kis cipő és a Monti-csárdás csinos összességeként fogjuk fel. Egész iparágak élnek meg ebből, nem lebecsülendő az igyekezet, de mégis hazugság.

Svédország ugyanis nem ilyen, ez a Svédország talán soha nem létezett, csak a reklámokban, no meg a gondolatokban. Mert régóta tudatosan építgetik szorgalmas dolgozók. Például a politikai pártok. Szokás mondani, hogy múltja van ennek meg annak a pártnak. A svéd parlamenti demokrácia 2010 óta íródó történelmének rosszgyereke, a Svéd Demokraták pártja például nem fér bele a kánonba, mert nagyon csúnya múltja van.

Egykoron nácik voltak az alapítók, 1988-ban még horogkeresztes zászlókkal masíroztak az utcákon hangos, de teljesen jelentéktelen kisebbségként. Aztán megfelelőbb kezekbe került a párt, búcsút mondtak a radikális múltnak és a radikális embereknek, levagdosták az elburjánzó vadhajításokat, és olyan pártot építettek a régi vad közösségből, amelyre alternatívaként érdemes szavazni. Mert különutas és mást mond, mint az összes többi, kanonizált svéd párt. Amelyek egyből egyig a Szociáldemokraták köpönyegéből bújtak ki.

Igen, nekik is múltjuk van, mégpedig nagyon sötét foltokkal és nagyon szép időszakokkal. A múltjáról sokat elárul, hogy az első nagy pártszakadás 1917-ben következett be, amikor a kommunisták új pártot alapítottak, ez a múlt vasárnapi választáson egyébként nyolcszázaléknyi szavazatot kapott. A világkommunizmus ébredése óta a szociáldemokraták gyakorlatilag mindig kormányon vagy a kormány háttérében voltak. Ez több mint száz év a hatalomban.

Ők találták ki a nagyon magas szintű szociális ellátórendszert, amely egyetlen embert se hagy az út szélén, de megköveteli a szorgalmasan dolgozó svédet, hogy befizessék az adójukat, amiből az állam épül. Ők pedig be is fizetik, így ott lesz a helyén az autópálya, az erőm, a gát, no meg a támogatás azoknak, akik valamilyen okból nem tudnak annyira sikeresen érvényesülni a munkaerőpiacon.

Ehhez a papíron nagyon szépen működő rendszerhez fegyelmezett és összetartó közösségre van szükség, olyan nemzetre, amelyik elfogadja az irányítást, s nem próbál több lenni a többiekénél. A svéd iskolákban így egy versenyen nem is osztanak ezüst- és bronzérmeket, ott mindenki első helyezett, nehogy valaki úgy érezze, hátrányba került, rosszabbul teljesített, mint a többi. A közösség, mondjuk egy osztály, annyira erős, mint a leggyengébb tagja. A svéd gyerekek feladata így annak a leggyengébbnek a felemelése, közösségben. A nagy emberi hangyaboly, Svédország nagyon jól tudta hozni évről évre a kiváló átlagot, a rendszer mindig erősebbnek bizonyult az egyéni törekvéseknél.

Ezért persze sokat tett a hatalom. Amikor még divat volt, Svédországban volt fajnemesítési program. A harmincas években kezdték, a célja az volt, hogy a betegségekkel terhelt családokból ne szülessenek gyerekek, az egészségesekből viszont igen. A cél érdekében a „rossz” családok gyermekeit sterilizálták, akár saját kérésükre, akár külső nyomásra. A negyvenes években a beavatkozások viszonylag népszerűek voltak, a program egészen 1975-ig működött.

A kormány 2000-ben döntött úgy, hogy visszamenőleg kártérítést fizet az elvesztett életekért, a soha meg nem született gyerekekért. Pedig a pénz ebben az esetben valóban nem boldogít. Itt életek mentek tönkre azért, mert az aktuális kormányzat úgy vélte, ez a megfelelő út az ország sikere felé. Soha senki nem vállalta a felelősséget a döntésért, senki nem került börtönbe, és nem is törődtek azzal, hogy a Szociáldemokratáknak is van múltja. Amolyan történelmi szükségszerűségként fogták fel, lapoztak s elrenézték. Mert a szilárd acélháló valóban fenntartott mindenkit, aki Svédországban született, a gyárak termeltek, a gazdaság kiváló számokkal rukkolt el.

Svédországba a harmincas évekig szinte senki nem akart beköltözni, csak onnan mentek el az emberek, majd a trend megfordult, a második világháború után jöttek szép számmal. Akkoriban még érvényben volt, hogy cigányok nem jöhetnek Svédországba, az ott élő cigányok pedig nem telepedhettek meg a nagyvárosokban. Ezeket a

törvényeket az ötvenes években feloldották, s lassan elkezdtek érkezni a külföldiek. Svédország pedig bízott önmagában, pontosabban a svédek bíztak a tökéletesen működő államgépezetben.

Ék soha nem mondták nagy hangon, hogy „Megcsináljuk!”, mint Angela Merkel, csak megcsinálták. Felépítették az óriás lakótelepeket a hetvenes években azoknak a gyári munkásoknak, akik romos házakban voltak kénytelenek élni. A Milliós program egymillió ember számára biztosított a kor színvonalán jó lakóköörülményeket, hallatlanul sikeres volt a tervezés és a kivitelezés, a házak hamar megépültek, ma is ott állnak a svéd városokban, kocka alakúan, panelekből összeállítva.

Tömegnyi egykori jugoszláv állampolgár érkezett a kilencvenes években, akik balkáni mentalitást hoztak Svédországba, no és köztük megérkezett Zlatan Ibrahimovic két szülője is, akik ketten sokkal többet tettek szerelmükkel Svédországért, mint egy egész lakótelep.

Ahogy pedig özönlöttek be az országba az új svédek, úgy vált kérdéssé, ki is a svéd.

A világ él? lelkiismereteként tündöklő ország ugyanis eljutott odáig, hogy a befogadást vallotta értéknek, és eltávolodott mindentől, ami valaha a svéd nemzet éthoszáat jelentette. Ma valójában bárki svéd lehet, aki a szívében azt érzi, hogy az. Természetesen nem függ borszíntől, vallástól, szexuális irányultságtól, nemtől, kulturális háttértől, nyelvtudástól.

Elméletileg a svéd értékek elfogadását várja el Stockholm az oda érkezőktől, amelyek azonban nagyon nehezen meghatározhatók. Toleranciáról, a másság tiszteletéről, az egyenjogúság elismeréséről, az antirasszizmusról és a női jogok kiemelt védelméről van szó. Ezek egyike se tekinthet konkrét álláspontnak, így nem is csoda, hogy az újsvédek többsége – mondjuk egy szomáliai származású, malmi születésű fiatal – nem tudja megtölteni vele a lelkében tátongó rést.

Identitást nem ad a tolerancia, csak ürességet, amelyet a valahová tartozni akaró srácok általában a legegyszerűbb módon töltenek meg. Ez sokszor a radikális iszlám, amelynek hírnökei gombamód szaporodnak ott fenn, északon. Ahogy a svéd állameszmény azt hirdeti, lehetsz úgy svéd, hogy semmit nem változtatsz az életeden, gondolkodásmódodon, megtarthatod saját kultúrádat, és a befogadó országból semmit se vesz el, attól pontosan olyan jó svéd lehetsz, mint Selma Lagerlöf.

Az antirasszizmus és a feminizmus azonban óhatatlanul összeesnek egymással, és mindig az elbűbényes nyer, mivel az említett radikális iszlámisták nem tekinthetők a női jogai szempontjából éharcosoknak, aki viszont hagyományai miatt támad valakit, aki esetleg más borszínű, mint a fehér, az nagyon könnyen rasszistává válik Svédországban.

Pedig a rasszizmus valóban nem jellemzi Svédországot, nagyon ritka az olyan hely, ahol ennyire színtén akarják befogadni a távoli országok szüloiteit. Az ottani problémáknak semmi közük a fajgyölölethez, elhanyagolható azok száma, akik elítéletekkel közelítenek fekete borsú társaikhoz. Az életmódnak viszont van köze, még akkor is, ha ezt nem szokás bevallani.

A nagyvárosokban a beköltözött migránsok – és itt tömegekről, tíz év alatt egymillió emberről beszélünk egy - tízmillió társadalomban – egy helyre költöztek, a legolcsóbb környékre, szükséglakásokba. A Milliós program munkáslakásaiba, amelyek mára elavultak, korszerűtlenek és viharos gyorsasággal gettósodnak.

Angol kifejezéssel megjelent a „white flight”, a fehérek menekülése a migránsok által elfoglalt lakónegyedekből. Erre a radikális liberálisok azt mondják, rasszizmus, az egyszer ember pedig azt, hogy mi nem tudunk arabul, nem ünnepeľjük az íd al-Fitr ünnepet, viszont szeretjük a szalonnát és van karácsonyfánk. Ha pedig a száz lakásból 97-ben egy közösség él, egy idegen származású, idegen nyelvű, idegen kultúrájú, akkor az ember nagyon egyedül tudja érezni magát a saját hazájában, tíz percre a belvárostól.

Ilyenkor lehet panaszkodni. Mondjuk tiltakozni a bevándorlás ellen. Ez viszont óhatatlanul rasszizmus gyanúját kelti, a világ morális világítótornyaának lakói pedig nem azok, így nem is fognak tiltakozni. Sőt azt mondják, vallják hevesen, hogy Svédországnak szüksége van a bevándorlásra, enélkül gazdaságilag utat

téveszteni, nem beszélve arról, hogy segíteni kell a háborús pokolból érkező embereknek. Nem tudjuk, hogy valóban így gondolkodik-e, amikor egyedül ül szobájában, s nem egy külföldi újságíróval beszél.

Mondjuk egy magyarral, akiről régóta minden elérhető hírportálon elmondták, hogy országa nem fogadja be a migránsokat, miniszterelnöke antiszemita és iszlámgyűlölő. Magyarország így hívószóvá válik, a gonosz ellenséggé, olyan dúvaddá, akit senki se ismer, de mindenki ismerni vél. A média pedig újra meg újra leírja ugyanazokat a toposzokat, mantrázza a jelzőket: populista, szélsőséges, nacionalista.

A média természetesen szabad, de a lapok, tévék, rádiók, hírportálok két család kezében vannak, akik pedig egy emberöltő óta szövetségben állnak a Szociáldemokratákkal. Építik-csinosítgatják a Svédország-képet. Talán nem igaz, de a média lényege úgyis az események leegyszerősítése és tálalhatóvá emésztése, így lehet a rendkívül szövevényes és bonyolult emberi világot összecsomagolni húsz oldalba mindennap, bemutatni egy-egy eseményt másfél perc alatt a tévében. Aki nem így tesz, nem vállalja a kép építgetését, az amolyan áruló.

Ilyenek a Svéd Demokraták, mert azt mondják, baj van. Nem normális, hogy ebben az országban nyolcszázalékos a munkanélküliség, hogy a beérkező migránsoknak alanyi jogon, bementésre járnak olyan kedvezmények, amilyenekről álmodni se mer egy ott élő és dolgozó svéd állampolgár, hogy folyamatosak a bandák közötti összecsapások a nagyvárosokban, főleg a déli Malmö környékén, ahol a legnagyobb a 2015 óta érkezett bevándorlók aránya.

A Svéd Demokraták mégis megszerezték 17 százalékos szavazatot a választásokon, ami pontosan 17 százalékkal több, mint amennyit a tökéletesen működő rendszer elméletileg engedélyezne számukra. De mivel demokrácia van, és mindenki arra szavaz, akire akar, a lakosság közel ötöde a különutas politikai erőt választotta.

Amelynek múltja van, de magyar szemmel a jelenje klasszikus balközép, szociáldemokrata irányvonal, nemzeti felhangokkal. Hisz abban, hogy van külön svéd kultúra, svéd identitás, és Svédország nem csupán annyi, hogy befogad mindenkit. Szerintük van szerepe a kereszténységnek az ország identitásában. Emellett nem zárja ki a svéd nemzetből azokat, akik nem ott születtek, nem fehérek vagy nem Krisztust követik.

Nagyon szigorúan véve és lecsupaszítva a svéd állameszmény kifejezetten elveti az államiságot, tízmillió kicsi univerzumra bontva a nagy sárga-kék közösséget, szépen lassan elvéve mindent, ami alapján svédnek lehetne tekinteni bárkit. Mai szemmel roppant progresszívnek tűnik a kísérlet, de az emberi természetet figyelembe véve nem lehet jó vége.

Ahogy hosszú távon Svédország is állam akar maradni – márpedig ez ma is egyértelmű a legradikálisabb mozgalmárok számára is, akik nem kívánják az ország végét és feloldódását az európai masszában –, úgy a nagy számban érkező bevándorlók is arra számítanak, hogy egy állam rendjének megfelelően tudnak élni. De mindezt persze Svédország, a svédek feladata megoldani, ahogy Magyarország is a saját bajaival van elfoglalva.

A Svédország-kép természetesen nem igaz. De nem is hazugság.

Sitkei Levente - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen



Ajánló